

וירא יעקב מאד

לו ליהודי להתירא כלל שמא יגרום החטא, וכאמור שבצח בה' נאמר אפילו לרשות שעדרין אינו בכלל עשה טוב. כי בטחון היינו שכוחה וסומך על רחמי הש"ת כرحم אב על בניים, וק"יל הלהכה בר"מ שבין כך ובין כך קרוים בניים, ויהודי אף אחרי שחטא הריהו ג"כ בכלל בניים אתם לה' אלקיכם, וכמאה"ל (ר"ה יז): עה"פ ה' ה' וג'ו, דהן קודם שיחטא האדם והן לאחר שיחטא תמיד הוא אל רחום וחנון. אבל היה מתירא ברוחניות מכח הרע של עשו. וו גם היה תהפלתו הצילני נא מיד אחוי מיד עשו, שלכאו' היל"ל מיד אחוי עשו, ולמה כתיב ב'פ' מיד, אלא מרומו לב' אופנים שיש בפיתוי היצר, מיד אחוי ומיד עשו. עשו ענינו היצה"ר כפשוטו המפתח את האדם לעברות גנות וחרומות, ואחוי היינו שאינו מפתחו להיות מושחת, אלא מתערב בתורתו ובעבודתו ומteil בו מחשבות זרות ופנויות בתוך עבודה הקודש. וע"ז נאמר וירא יעקב מאד, שהיה מתירא ברוחניות מכח הרע של עשו הוא הסט"א, שפעם בא בדמota עשו היצה"ר המפתח למעשים רעים, ופעם בדמota אחוי שאמנם מניח לו ללמידה ולהתפלל אך מכשילו ע"י שמכניש בו מחשבות פסולות כדי לגוזל ממנו את הכל. וזהו שאמר פן יבווא והכני אם על בניים, נגנד ב' סוג' יצה"ר הלו, וככדי' אדם מרמו על מחשבה שהיא אם כל המעשים, והיינו היצה"ר בח' אחוי שמניח ליהודי ללמידה ולהתפלל אבל מטייל בו פנויות ומחשבות זרות, ובנים היינו המעשים שהם תוצאות מחשבה, נגנד היצה"ר בח' עשו שפתחת למעשים רעים. וכן מרומו באומרו וירא יעקב מאד וייצר לו, שלכאו' היל"ל וירא יעקב וייצר לו מאד, ולמה כתיב מאד רק על וירא ולא על וייצר לו. אלא וירא וייצר היינו מב' בח' הלו של יצה"ר מהמחשבות והמעשים, וירא יעקב מאד מהיצה"ר של מעשים רעים, וייצר לו מכל מחשבה ומחשבה לא טובה שיש ליהודי בתורתו ובתפילה.

וילך' יושליך אומרים ז"ל שיעקב התקין עצמו בשלשה דברים, לדורון לתפילה ולמלחמה, מה שייך דורון במלחמת היצר. דעתין תפילה שייכא גם

א.

וירא יעקב מאד וייצר לו ויחזק את העם אשר אותו וג' לשני מהchnerות. ויאמר אם יבא עשו אל המחנה האחת והכהו והיה המחנה הנשאר לפלייטה וג'ו. הצילני נא מיד אחוי מיד עשו כי ירא אנכי אותו פן יבווא והכני אם על בניים. ואיתא ע"ז בגמ' (ברכות ד.) ר' יעקב בר אידי רמי, כתיב והנה אנכי עמק ושמרתויך בכל אשר תלך, שהבטיח לו הקב"ה שימרתויך, וכתיב וירא יעקב מאד, אמר שמא יגרום החטא. אך לאו' אינו מובן, שהרי עניין הבטחון בהש"ת נאמר בכל מצב שהוא, שגמ' אם יש ליהודי חתאים יבתח בהש"ת שיוישעו ע"פ שאינו ראוי לכך, ולפי ערך הבטחון שיש לו כך הוא ממשיך ישועה, וכמש"כ הרמב"ן (בספר אמונה ובטחון) עה"פ בטה בה' ועשה טוב, הקדים בטה בה' לעשה בו מעש"ט יבטה על חסד הש"ת, וא"כ למה זה נתירא יעקב שמא יגרום החטא. ואם יעקב אבינו בחירות האבות חשש שמא יגרום החטא הרי תמיד ישנו החשש הזה ובכ"ז צריך יהודי לבתו בהש"ת שיעזרהו, ומדוע נתירא יעקב וייצר לו.

עוד יש לבאר מה שביקש יעקב בתפילתו הצילני נא מיד אחוי מיד עשו וג' אתה אמרת היטב איטיב עמק ושמתי את זרעך כחול הים. דברכה זו נאמרה לאברהם אבינו, כדכ' הרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים, ולמה יעקב נתברך בברכת והיה זרעך כעפר הארץ. והוכיר יעקב בתפילתו את ברכת אברהם ולא את הברכה שברכו הקב"ה בעצמו.

אכן כמו דאיתא (עי' רמב"ן בעניננו) דמעשי אבות סימן לבנים, ופרשא זו די יעקב ועשוי היא סימן לבנים בנוגע למלחמת היצר, שעשו הוא הסט"א אשר נלחם ביהודי. וזה היה עיקרי מושג' יעקב שנתירא מכח הרע של עשו ברוחניות, אבל מהסכמה הגופנית לא נתירא כלל. כי בנוגע לגשמיות אין

הארץ, וכחול אשר על שפת הים. וענינים דוכובי השמים היא דרגה גבוהה ביותר, והיינו כאשר ישראל במדרגה גבוהה. ועפר הארץ אינו במעלה כוכבי השמים אבל יש בו את מעלה כה הצמיחה, כדי והוא זרע בעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה, שהוא כה הצמיחה. והחול אשר על שפת הים אין לו שום כת, אבל הוא עוזר بعد מי הים שלא יציפו את היבשה. וזה הבטיח הקב"ה ושמתי את זרעך כחול הים, שאפילו כאשר ישראל במצב השפל ביותר ואין להם שום כחותDKודושה, לא מעלה כוכבי השמים ולא כה הצמיחה של עפר הארץ, גם או תהיה להם הברכה של חול הים לעזרך بعد גלי המים הזדונים של הרע לבב יציפו אותם. וע"כ ביקש יעקב והזכיר בתפלתו דוקא את ברכת ושמתי את זרעך כחול הים, שביקש מהשי"ת על העת שישראל יהיה בשפל המדרגה, שייעמוד להם הכה השתדרות, שתחלתו השתדרות וסופה מיתה, והיה יעקב מתיירא שמא יגרום החטא, פן תחסר ההשתדרות הרואה ולא יהיה לישראל מאומה בימה להתגבר. וע"כ הזכיר הבטחה של ושמתי את זרעך כחול הים, שהבטיחו הקב"ה שאפילו כאשר אין לישראל כלום ג"כ אני עמק. ומעשי אבות סיטן לבנים, שהקב"ה שומר תמיד על ישראל אףלו אין בידם מאומה, ובכל מצב שהיודי נמצא יש לו את כה הבטחה של ושמתי את זרעך כחול הים, שאפילו אם אין לו כלום תמיד יש בכם של ישראל לעזרך את כחות הרע לבב ישלו עליהם.

ב.

ובעוד אופן לבאר למה נתירא יעקב שמא יגרום החטא, והלא בטעון שיר' גם כשאינו הגון ומלאי יישׁתְּחוֹם ביאור העניין למה היו הברכות של יעקב באופן כזה שהיו צרכות לעבור דרך עשו, ולמה היו הברכות צרכות להנתן באופן כזה שיעקב

במלחמה היצר, שהיודי ביקש מהשי"ת וקיים שפכי כמים לבך נוכח פניו ה' שיציל אותו מאיבו בנפש. וכן עניין מלחמה כמאחוז"ל (ברכות ה') לעולם ירגיזו אדם יצ"ט על יצה"ר, ואין דברי תורה וכן כל ענייני עבודה מתקימין אלא למי שסמיית עצמו על זה, אבל מה עניין דורון במלחמה היצר. אכן כאמור עניינו נגד היצה"ר דבחי"רachi, ענייני פניות ומחשבות רורות, והוא ע"פ מש"כ בספה"ק תולדות י"י (בפרשה זו) בדברי המשנה (אבות ב) אל תאמר לכשאpane אשנה שמא לא תפנה. דיש שייהודי מרғיש בנסיבות שהוא רחוק מעד ומחשבותיו אינם כשרה, וחושב לעצמו מה לו ללימוד תורה, איזה ערך יש ללימוד זה, וכך נגד זה נאמר אל תאמר לכשאpane אשנה ר"ל רק כשאpane ואפטור מהמחשבות הורות אשנה ואלמד, שמא לא תפנה ויתבטל מלמדו לגמרי, ודלא ילייף קטלא חייב. אלא יתגבר כاري לעסוק בתורה בכל המצבים שהוא נמצא, אף"י כאשר מחשבות זרות מתגברות עליו. דרך התורה הוא שייהודי תמיד מחויב ללמידה, כמאחוז"ל (פסחים נ:) לעולם יעסוק אדם בתורה שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה. אלא שעליו לכון דעתו ולבקש מהשי"ת שיעזרו שהוא שייהו לו מחשבות טהורות ומתוך שלא לשמה יבוא לשמה, כמו שמאפרשים במאחוז"ל הנ"ל לעולם לימד אדם שלא לשמה שמתוך וכו', הינו שימלד בכונה זו שמתוך שלא לשמה יבוא לשמה. וכמרומו במאה"כ (טהילים קיט) חשבתי דרכי ואשיבה רגלי על עדותיך, כלומר ע"פ שאני מחשב את דרכי ורואה שם מלאי מחשבות זרות, אשיבה רגלי אל עדותיך, ולא יתבטל מלימודו בשום פנים, שלא לא תפנה ודלא ילייף קטלא חייב. וזה עניין הדווון שהוא דרך בעבודת ה', שיעסוק בינותים בתורה ועובדת בכל מצב שהוא אף"י עם המחשבות והפניות במטרה שיגיע לבסוף לעובדה הנרצית, שהוא דורון ליצה"ר, שע"י שמוותר ליצה"ר ולומד שלא לשמה, בוה מסתתם היצה"ר ומתרצה ושוב איןנו מתגבר, ומתוך שלא לשמה בא לשמה.

ו hutum שהזכיר בתפלתו את הហמיטה שנאמנה לאבריהם ושמתי את זרעך כחול הים. י"ל דהנה נמשלו ישראל לג' דברים ככוכבי השמים, בעפר